

Diumenge IV durant l'any C

RERE LLUC, EL PAGÀ CONVERTIT, AGAFAR LA RUTA SEGUINT JESÚS

Diumenge passat iniciàvem, durant cinc diumenge, la lectura contínua de l'Evangelí segons sant Lluc, amb el relat de l'assemblea sinagoga de Natzaret, després d'haver proclamar Isaïes 61: *L'Esperit del Senyor reposa sobre mi... m'he enviat a portar la Bona Nova als pobres...*, declarà: *Aquesta paraula que heu sentit avui s'acompleix.*

És del mateix relat del que avui en continuam la lectura.

-2- .. **BONA NOVA PER AVUI:**

. **Unes lectures que proclament la universalitat de la Bona Nova i ens constitueixen en servents.**

+ En altre temps, Jeremies, cridat pel Senyor a ser *un profeta pels pobles*, hagué d'enfrontar-se a la incomprensió del seu propi poble i l'hostilitat creixent dels seus adversaris. Però malgrat la consciència que ell té de la seva feblesa, o havia fallat en la seva missió, posant tota la seva confiança en aquell que li havia dit: *T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te.* (Primera lectura: Jeremies 1, 4-19).

+ Prenent la paraula, un dissabte, en l'assemblea sinagoga de Natzaret, en el seu propi país, Jesús també com Jeremies, es troba amb una hostilitat creixent per part dels seus compatriotes. Convocat a fer miracles a benefici seu, Jesús sostenit-se amb l'exemple d'Elies (*la seva trobada amb la viuda de Serepta*) i d'eliseu (*la curació de Naaman el sirià*). El que provoca el furor dels testimonis; busquen eliminar-lo.

És ja en aquesta escena inaugural, el refús de Jesús, que s'inicia, al mateix temps que es troba anunciat l'acolliment de la Bona Nova per part dels pagans.

. Solament, *l'amor* de caritat ens pot concedir viure, en la fidelitat a la missió que ens confia avui. Perquè, afirma l'apòstol, *l'amor o suporta tot, ho espera tot.* (Segona lectura: 1 Cor 12, 31-13, 1-3).

LA TAULA DE LA PARAULA

El fragment de l'Antic testament escollit per avui no és altre que la vocació de Jeremies, vers el 625 abans de Crist. Així i tot el leccionari només ha agafat els primers versets, 4-5 i els tres darrers (17-19), ometent els dotze versets intermediaris.

. Si ell és profeta, no és en virtut d'una missió que se l'ha donada a si mateix. Jeremies ha estat CRIDAT pel Senyor. Si parla a tothom i contra tots, no ho fa per ell mateix, sió en om de Déu que el coneixia abans de formar-lo al si de sa mare, i que li ha adreçat la paraula.

La seva MISSIÓ és UNIVERSAL. Jeremies es cridat a ser profeta

- . no solament per a Judà,
- . sinó per a totes les nacions.

. La seva MISSIÓ és ARRISCADA. Si ell hi és fidel, el profeta només podrà trobar entre els seus més que

incomprensió, hostilitat, persecució; haurà d'enfrontar-se a tot *contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble*. Però, ell, sol contra tots, malgrat la seva feblesa, el profeta sap que podrà *que el Senyor li fa costat, tindrà la gràcia de Déu: li ho ha estat promès: Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país?*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR estarà atent a distingir bé:

LA INTRODUCCIÓ del relat:

En temps de Josies el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: -

LA CRIDA: *«Abans que et modelàs a les entranyes de ta mare, ja et vaig conèixer, abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions.*

LA MISSIÓ confiada: *Ara, doncs, cenyeix-te el vestit.*

+ una missió arriscada: *i vés a parlar-los .*

+ una missió per a la qual el profeta té la seguretat de la força de Déu: *No tenguis por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te.*

Ho diu l'oracle del Senyor» (una fórmula conclusiva a ben destacar).

EL salm 70

El salm 70 és la pregària del just perseguit, però mai desesperat; aquest salm constitueix una admirable resposta a la crida feta per Déu a Jeremies. *Tu em tragueres de les entranyes de la mare; acabat de néixer em vaig emparar en tu. No he parat mai de lloar-te!* Avui, en comunitat, el cantam amb el mateix Jesús. *Des d'abans del seu naixement, Déu ha elegit Jesús per cridar tots els homes a la justícia. És ell qui prega en el salm. Ell es confia al seu Pare a l'hora de la contradicció i de les dificultats sense parar d'anunciar el seu evangeli. La seva pregària és també la nostra si som els seus deixebles.*

R/ Els meus llavis diran a tothom com m'ajudau

SEGONA LECTURA 1Corintis 12, 31-13, 13.

Com en els dos diumenges precedents, Pau s'adreça a certs membres de la turbulenta comunitat cristiana de Corint àvids de dons espirituals i de manifestacions espectaculars. En el seu himne a l'amor de caritat (l'agapé, segons el text grec de Pau), l'Apòstol celebra l'únic do que manifesta plenament la presència de l'Esperit de Jesús en la comunitat dels seus deixebles: *I ara us vull mostrar un camí incomparablement més alt, anuncia.*

Aquest himne es desenvolupa en TRES ESTROFES:

La primera estrofa: (13, 1-3) afirma, e tres incisos construïts de manera absolutament simètriques (*Si jo....però no estimàs...*) LA NECESSITAT DE L'AMOR: *sense aquest amor, no seria res, o em serviria de res...*

La segona estrofa (13, 4-7) fa en 15 proposicions, LA DESCRIPCIÓ D'AQUEST AMOR: si un substitueix

per Crist estima, un aconseguix un retrat corprenedor del Crist, perquè l'agapé, és l'amor de Crist en nosaltres.

La tercera estrofa finalment (13, 8-12), jugat sempre amb antítesis, celebra la PREEMINENCIA DE L'AMOR: *L'amor passarà mai... Només l'amor obre un futur vertader, perquè no el pot ferir la mort i pertany també tan al present com al futur de la perfecció.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

EL LECTOR, en la seva proclamació s'esforçarà e distingir bé les tres estrofes d'aquest himne.

La primera amb la REPETICIÓ DE FÓRMULES IDÈNTIQUES:

Si jo però no estimàs, seria com una esquilla sorollosa o un címbal estrident.

Si tinguéss , però no estimàs, no seria res.

Si repartís , però no estimàs, de res no em serviria.

La segona, amb la SUCCESSIÓ DE LES SEVES 15 AFIRMACIONS construïdes de la mateixa manera:

El qui estima és pacient, és bondadós;

el qui estima no té enveja,

no és altiu ni orgullós,

no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. L'amor no passarà mai.

-La tercera amb les seves ANTÍTESIS:

Desapareixerà/ no passarà mai

incomplet/ acabat

avui/ vindrà el dia

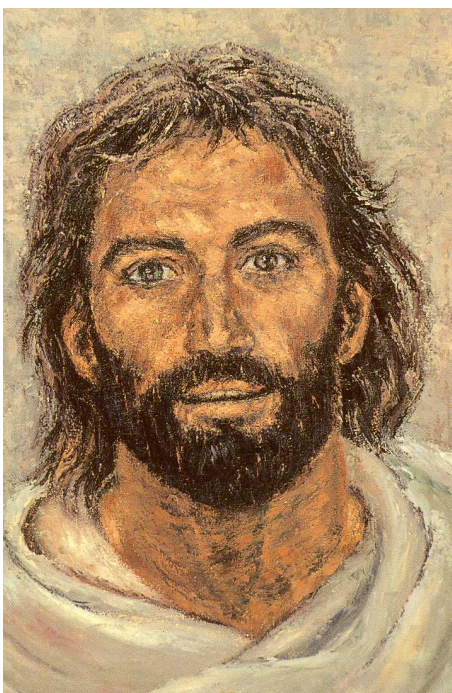
infant/ home

imatge en un mirall/ veure cara a cara

i, la conclusió, a ben destacar de tot el que precedeix:

Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

COMENTARIS A L'EVANGELI Lluç 4, 21-30

Una escena inaugural ...

Diumenge passat, vam començar el relat de l'anada de Jesús a l'ofici del dissabte a Natzaret. Lluç que l'ha situat a l'inici del ministeri de Jesús, el presenta com una escena – programa, un fet tipus inaugurant i resumint tot el que seguirà.

Després d'haver-se aixecat a llegir el profeta Isaïes 61: *L'Esoerit del Senyor reposa sobre mi...* Jesús, segons el costum, s'assegué per a fer l'homilia i declarà sense embuts: *Aquesta paraula de l'Esriptura que acabau d'escoltar, s'acompleix avui.*

... que, amb la seva acollida pels pagans,

És aquí que comença l'evangeli d'aquest diumenge.

- Els testimonis, de primer cop queden esglaiats, admirats, *del missatge de gràcia que surt dels seus llavis. No és el fill de Josep?* es demanen. (l'evangelista ha notat a la genealogia 3, 23, que era considerat com el fill de Josep).

Primera reacció que H. Causin interpreta així: *Tot i mostrant-se admirats pel favor diví que els*

transmeten les paraules de Jesús, el habitants de Natzaret o veuen més que un aspecte de Jesús (el fill de Josep); no perceben en ell el Profeta últim que senyalava Isaïes 61 (L'Evangile de Luc, p. 68).

Llavors, Jesús, reprèn immediatament la iniciativa. En dos temps.

- Primer, desvetlla l'esperança encara o formulada pels seus compatriotes: que Jesús realitzi per a ells, *en la seva pàtria*, els actes poderosos que ell ha realitzat en altres llocs; que exerceixi en profit d'ells la seva paraula de gràcia. *Segurament*, sostenint-se en un proverbi-*em direu: Metge, cura't tu mateix. Sabem el que a passat a Cafarnaum; fes el mateix aquí, al teu país.*
- *Si tu ets els Messies, salva't tu mateix*, diran com un eco, els caps, els soldats, u dels malfactors (Lc 23, 35. 36. 39), dirigint-se a Jesús agonitzant a la creu.
- Jesús continua anunciant-los la dimensió universal de la seva missió. Els fa referència a dues grans figures de l'Antic Testament als qui les fronteres territorials o religioses no han pogut empresonar la seva acció: Elies i el seu deixeble Eliseu. El primer havia multiplicat el pa i l'oli en favor d'una estrangera, a la terra pagana de Sarepta de Sidó (1Re 17, 7-27). El segon havia curat de la seva lepra u general sirià que el va a trobar a la terra d'Israel (2Re 5, 1-27). Aquesta viuda de Sarepta i aquest general sirià, Naaman, són com els capdavanters de tots els pagans l'alliberació dels quals, anunciada a Isaïes 61 arriba al seu compliment e ell, Jesús, *avui.*

... anuncia ja el refús de Jesús per la seva gent:

L'anunci que Israel o té el monopoli dels favors divins i que Déu crida també les nacions paganes a la joia de la salvació provoca el furor en els natzarens. Com l'actitud en u primer moment acollidora dels Jueus a Antioquia de Pisídia després de Roma, es canviarà després en hostilitat quan veuran que els pagans escolten la Paraula de Déu, i que Pau els llençarà: *Ja que vosaltres refusau la paraula de Déu... ens dirigirem vers els pagans (Act 13, 44 i 28, 25-28).*

Sense més espera, els testimonis s'aixequen i treuen Jesús *fora del poble* per precipitar-lo des de dalt d'un lloc escarpat.

Com els seus acusadors trauran Jesús *fora de la ciutat* de Jerusalem per crucificar-lo; com els jueus trauran Esteve *fora de la ciutat* per a lapidar-lo (Act 7, 54).

Però la seva hora o ha arribat encara: *passant entremig d'ells* Jesús cotinua el seu camí, que el conduirà a Jerusalem, o tindrà lloc la seva passió i on, el matí de Pasqua, triomfant de la mort, es manifestarà viu als seus deixebles.

L'expulsió de Jesús, amb amenaça de mort, observa J. Potin, no figura més que a Lluç. Sens dubte cal donar-li un valor més simbòlic que històric. O correspon a la situació geogràfica de Natzaret, o no s'hi troba un precipici així. L'escena anuncia més tost el refús de Jesús per part del conjunt del poble d'Israel i la conversió dels pagans (cf. Jésus, l'histoire vraie, pp. 287-288).